

'Sống trên đời phải biết cho đi một chút gì': Tuyãn Nguyễn

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Tôi đau tôi đã là người homeless nên tôi biết thân phận người homeless.

Hơn 20 năm làm thiện nguyện giúp người nghèo

WESTMINSTER (NV) - “Tôi đau tôi đã là người homeless nên tôi biết thân phận người homeless. Tôi hiểu cái làm mình không người được, cái đối làm mình không người được. Tôi cũng biết mình đã vui như thế nào khi có người đến thăm lúc còn ở trên đời hoang, dù họ không cho tôi biết có cái gì như họ khi đến tôi nghĩ rằng người còn có người nghĩ đến tôi.”

Ông Tuyãn Nguyễn, người hơn 20 năm cung cấp bữa ăn cho người vô gia cư tại quận Cam, “sống trên đời phải có một chút gì cho đi. Một chút đó chính là cái mình cần giúp người.” (Hình: Ngác Lan/Ngái Viát)

Khi đi tìm hiểu suy nghĩ đến người như vậy mà ông Tuyãn Nguyễn cùng các bạn bè, đồng nghiệp của mình đã hơn 30 năm qua trong công việc cung cấp sách báo cho người dân ở trên những hàng tháng và thức ăn miễn phí cho người vô gia cư tại khu Civic Center vào mỗi chiều Thứ Ba và Thứ Năm hàng tuần.

Không chỉ vậy, từ 3 năm nay, sau khi người vợ thân yêu qua đời, một người ông còn đến bệnh viện UCI để làm thiện nguyện công việc an ủi, đồng viên tinh thần, cứu người giúp cho những bệnh nhân có thể tìm lại niềm tin vào cuộc sống.

'Sống trên đũa phở' là biệt danh cho điếm tử Tú Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Tìm hiểu câu chuyện của ông Tú Nguyễn cũng chính là dịp để mọi người chiêm nghiệm thêm về quan niệm nhân sinh “Sống là phở cho đi.”

Tại sao chuyện này lại xảy ra trên đũa o hoang

Tú Nguyễn là một người đàn ông trên đũa ở 70 tuổi, có dáng vẻ cao ráo, mái đầu bạc trắng và một giọng nói thân thiện.

“Tôi viết biên năm 1976. Lúc đó chưa có trại tị nạn, nên tôi sống như một người 'homeless' ở Indonesia khoảng một năm. Họ cho tôi ở nhưng không cho tôi đồ ăn. Vì cách của họ là mua đi tôi đi. Thành ra từ đó tôi đã là người 'homeless' nên tôi biết thân phận của người homeless.” Bằng giọng nói trầm, rõ ràng tiếng, ông Tú Nguyễn bắt đầu những hồi ức về cuộc đời mình.

Theo lời ông Tú Nguyễn, thuy nhiên ông đến một hòn đảo nhỏ ở Indonesia. “Họ đề nghị cho chúng tôi ở lại, nhưng không cung cấp thức ăn và canh chừng chúng tôi 24/24. Chúng tôi chỉ có thể sống trên thuy nhiên và trên hòn đảo đó mà thôi.”

Đến có thể sống còn, ông Tú Nguyễn dùng thuốc tây để cho người đi địa phương để lấy gạo và thức ăn, nhưng cũng uống.

“Những người dân đó cũng nghèo lắm nhưng họ đã giúp tôi, sẵn sàng cho tôi ngón rau, củ mì, sẵn sàng để cho tôi may viên thuốc lấy con cá, lấy tí gạo để tôi có thể sống qua gần 6 tháng, trước khi có sẵn giúp để tôi thoát khỏi thánh địa.” Người đàn ông nói trong lúc những hai bàn tay đan nhau trước mặt, những lời một đống đi đã qua.

Ngoài sự thiêu thụi và vết chét, những ngày tháng ở đảo, ông Tú Nguyễn còn chịu hiểu những ai hút sự trừng phạt và tình thân.

Ông tiếp tục câu chuyện, “Tôi còn nhớ khi tôi nhìn thấy lá thuốc của một người nào đó gọi là điếm tử

'Sống trên đời phải biết cho đi mới chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

“Tôi cảm thấy mọi người đều chia nhau đức lá thối đó, vì ai cũng muốn chia sẻ tin tức, muốn đức đức cho Việt Nam.”

Không chỉ vậy, người thuyết nhân năm xưa còn nhớ “có một người đến thăm lúc tôi ở hoang đảo.”

“Cho dù người này không cho tôi cái gì, nhưng tôi cảm động vì nghĩ mình ở trong xó rợ hoang đảo hoang như vậy mà cũng có người tới thăm mình. Điều đó giúp tôi tin rằng cuộc đời này dù có khó khăn nào chẳng nữa cũng có những người nghĩ đến mình, cũng có những người tới thăm mình.”

Tuy nhiên tâm trí đó, sau khi đặt chân tới Mỹ không bao lâu, người đàn ông mang những suy nghĩ đầy tính nhân bản này đã cùng bạn bè bắt tay ngay vào công việc giúp đỡ tinh thần cho những người vượt biên còn đang ở các trại tị nạn.

Tổ chức sách báo cho các trại tị nạn để ăn cho người vô gia cư

Thờu hiểu sự thiếu thốn và một tình thần là như thế nào, ông Tuy nhiên Nguyễn cùng bạn bè bắt tay vào tổ chức hiên “chiến dịch giúp đỡ tổ chức sách báo cho đồng bào vượt biên” từ năm 1979 đến tận năm 1991 mới chấm dứt “do các trại tị nạn đóng cửa.”

Ông Tuy nhiên cho biết, “Tôi làm trợ lý sản xuất Sống và in sách học tiếng Anh, tiếng Pháp, mọi người cũng đến mua mọi ngày bạn bè copy để gửi sang 9 nước ở Đông Nam Á. Sách thì tôi gửi sang Hội Quân Hoa Kỳ để họ chuyển đến các trại tị nạn giúp. Còn báo thì tôi gửi lấy.”

Chi phí cho việc in ấn sách báo và gửi đi cho đồng bào vượt biên được hỗ trợ từ “việc đi nhốt người lon, báo cũ” và sự chung tay của các giáo dân và các thánh đường quanh vùng Orange County.

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Sau hơn 10 năm thực hiện, công việc tạp chí sách báo này chấm dứt khi các trợ lý đều đã nghỉ việc. Thời nhàn rỗi lòng mình cảm thấy nhàn nhàn không may mắn gì khép lại trong con người ông.

Ông Tuy nhiên kể tiếp:

“Sau khi hết làm việc tạp chí sách báo, có một ngày tôi xem tivi, cũng là mùa Đông năm 91, tôi thấy người 'homeless' sao khổ quá! Tôi nhớ lại thân phận tôi lúc ở trợ lý. Tôi nghĩ chắc cần phải làm cái gì.”

Vậy là ông bàn với vợ, khi đi mua cho một công việc thiện nguyện mà nhiều người Việt Nam sau này cũng noi theo: cung cấp bữa ăn cho người vô gia cư.

Thốt đầu vào việc chúng ông xin được “donut” và cà phê mang ra mời mọi người ở homeless vào buổi tối, nơi góc đường Walnut và First.

Ông lại trấn trợ khi “thấy họ đói và đáng thương quá, cho ăn 'donut' thôi thì làm sao mà ngủ được.”

Vậy là “vợ chúng tôi đi chợ, đi chợ báo và cắt những 'coupons,' họ người ta gì miễn giá cái gì thì mua cái này, như nuôi, thớt hay những loại bánh gì mình có thể làm được thì mua về làm. Bà với tôi cứ nói hai, ba chục to đem ra mời người ta. Tôi nghĩ họ ăn như vậy mới no.”

Những người vô gia cư nhận phần ăn miễn phí do nhóm của ông Tuy nhiên Nguyễn phân phát tại Civic Center vào chiều Thứ Ba và Thứ Năm hàng tuần. (Hình: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt)

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Có vậy vậy chúng ông, cùng với sự giúp đỡ của một số bạn bè, có âm thầm làm công việc “cho ăn” khoảng 40 đến 60 người mỗi tuần tại góc đường Walnut và First trong khoảng thời gian 2, 3 năm, trước khi chuyển đến khu vực Civic Center, nơi ông đã đi tìm kiếm cho một nhóm Việt Nam khác cũng muốn thực hiện việc làm có ý nghĩa này.

Từ ngày đó, ông đã thành lập, hàng tuần có vào chiều Thứ Năm, sau khi đi làm ra, ông Tuy nhiên chủ yếu nhà chủ nhà người nước ngoài ăn uống ông đã nộp tiền cho khoảng 200 người, mang ra góc đường Civic Center để phục vụ bữa ăn miễn phí cho những người vô gia cư sống quanh khu vực đó, mà phần đông là người bạn bè, rất hiếm có người gốc Việt.

“Tôi nghĩ đây không phải là cho, mà chủ yếu là làm cho đời sống tinh thần người ta đỡ có an ủi, làm cho người ta thấy trong một xã hội đầy rẫy những tranh đua nhau vậy mà cũng có những người nghĩ đến người khác.” Ông Tuy nhiên nói về công việc mình đã và đang làm trong một suy nghĩ giản dị như thế.

Việc mang chút lòng của mình ra san sẻ với những người cần giúp, gặp khó khăn, là chuyện không ít người làm, nhất là vào những dịp Tết. Nhưng để có thể bền bỉ làm công việc này, như ông Tuy nhiên Nguyễn và người vợ quá cố, cùng những bạn bè thân quen của ông đã làm, đến hàng tuần, suốt hơn 20 năm qua, không phải là điều ai cũng theo đuổi được.

“Điều gì khiến ông có đời sống tinh thần và sự kiên trì để thực hiện việc làm mang tính thiện nguyện này trong suốt gần nửa thế kỷ?” Tôi nêu câu hỏi.

Ông Tuy nhiên nghĩ ngợi vài giây trước khi trả lời:

“Có những ông già bà cụ không có tiền bạc gì cả nhưng muốn tôi ra thì họ cũng có đưa cho tôi 1, 2 đồng bạc cho ‘Cơm lấy đi để mua đồ ăn cho những người khác.’ Những câu chủ nhà vậy làm mình lên tinh thần. Bởi mình thấy có người trân trọng công việc của mình.”

'Số ng trên đ i ph i bi t cho đi m t chút gì': Tuy n Nguy n

Tác Giả: Ng c Lan/Ng i Vi t
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

“Thêm m t đ i m n a làm tôi nghĩ đ n là c ng đ ng Vi t Nam ph i có san s v i ng i ta lúc h cùng kh n, b i ng i ta đã giúp mình lúc ban đ u, lúc mình cùng kh n, thì bây gi mình cũng san s v i ng i ta m t chút. Tôi nghĩ nh v y nên tôi c tôi làm.” Ông ch m rãi nói ti p.

Nh ng k ni m vui bu n qua nh ng b a ăn mang đ n cho ng i 'homeless'

Trong b t k công vi c gì, khi ng i ta đã n ng lòng v i nó, xem nó là m t ph n trong đ i s ng c a mình, không th khác, thì bao gi ng i ta cũng tìm đ c nhi u k ni m, nhi u ni m vui, đ t đó mà h có th ti p t c b c đ i trên con đ ng mình đã ch n.

Ông Tuy n Nguy n cũng không ngo i .

M t c p v ch ng l y nhau ngay trên v a hè. Đ r i vài năm sau tr l i giúp ông, ng i đàn ông trong đám c i năm nào đã cho r ng, “Đây không ph i là hè ph mà là Thánh đ ng.”

M t ng i ph n homeless mu n đ c giúp công vi c rót n c trong ngày phát th c ăn ch v i hy v ng “ông cho tôi vài ch c cents mua ice cream ăn, vì hôm nay là ngày sinh nh t tôi.”

M t đ a bé 15, 16 tu i ra x p hàng thay b l y th c ăn vì “chân b tôi b th ng” và b v đ u i ra đ ng, cho ông ni m xúc c m v tình th ng c a cô bé đ i v i ng i cha b t h nh c a mình.

M t ng i đàn bà homeless b xe l a cán ch t vì ch y vào đ ng ray c u con chó, đã đ c nh ng ng i homeless cùng nhau đ t n n c u nguy n cho, b i s luy n ti c và quý m n mà m i ng i đã dành cho ng i đàn bà vô gia c này...

Nh ng câu chuy n nh v y, nh ng k ni m nh v y đã khi n ng i đàn ông này nh , khi n ông suy nghĩ, tr n tr v cu c đ i, v con ng i, nhi u h n là vi c ch đ a m t b a ăn đ n cho nh ng ng i ch n l đ ng, góc ph làm ch n n ng thân trong c nh túng cùng.

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Ông nói, “Có lẽ n tôi h i nh ng b n tr làm chung r ng n u có nh ng ng i không ph i homeless cũng ra ăn luôn thì làm sao? M y em b o 'thôi bác, mình ra đây là mu n đ a tình th ng đ n m i ng i. Cho nên n u h đã đ n x p hàng thì k c đ ng i ta ăn, mình không đ t v n đ homeless hay không homeless.”

Đ ng lòng cùng nhau nh v y, nên không ai còn phân bi t đâu là homeless, đâu không là homeless, m t khi h có m t đ ng trong hàng, t c h c n có cái ăn, c n có tình th ng.

Tuy nhiên, “tình th n ng i b n x đ đây r t đáng t tr ng” cũng là đ u khi n ông Tuy n suy t .

Ông k , “Tr c đây tôi hay nói r ng ai không ph i homeless thì v n đ c ăn n u tôi còn th c ăn, nh ng ph i nh ng cho ng i homeless ăn tr c. Nghe v y nhi u ng i t đ ng ra x p hàng phía sau. Hay nhi u lúc tôi cho nh ng ph n quà nh kem đánh răng, bàn ch i, xà bông, th y ng i nào ng i tôi cũng đ a, thì có nhi u ng i b o 'tôi có r i, ông gi i đ a cho ng i khác.' Nh ng đ u nh v y giúp tôi ti p t c đi t i m c dù có r t nhi u khó khăn.”

M t k ni m cũng đáng nh c a ông là vào “m t năm th i ti t r t l nh,” “Kho ng 2 gi sáng tôi th y quá l nh, mà trong nhà tôi i có r t nhi u ch n. Th là tôi đem ch n đi đ p cho nh ng ng i homeless lúc gi a đêm nh v y. Tôi đ p m t th i gian nh v y, cho t i h t mùa Đông.”

Câu chuy n “ng i đàn ông mang ch n đi đ p cho ng i vô gia c lúc đêm khuya” đ c k ra t ng i này qua ng i kia nghe nh “chuy n hoang đ ng.” Th nh ng “công ty Hyatt Hotel nghe chuy n đó và h g i cho tôi.”

Th là ng i đàn ông vi t nên câu chuy n th n tho i đ p ch n trong đêm đ c công ty Hyatt Hotel t ng cho “610 cái ch n r t dày và đ p” đ ông ti p t c mang đi t ng i nh ng ng i b t h nh.

“S cho đi là đ u quan tr ng”

'Số ng trên đ i ph i bi t cho đi m t chút gì': Tuy n Nguy n

Tác Giả: Ng c Lan/Ng i Vi t
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Ông Tuy n Nguy n chia s b ng gi ng tâm tình:

“Có nh ng l n tôi ch y xe mang th c ăn đ n, ch a k p đ u l i, tôi đã nhìn th y ng i ta đói quá ph i l c thùng rác l y tí đ ăn th a b vào mi ng. Nhìn c nh đó, tôi th y n u mình có đ y đ ăn đây mà mình không mang ra thì mình có đ i u gì b t n r i. Tôi c làm là vì lý do có nh ng ng i c n nh v y. Cu c đ i có nhi u đau kh , mình làm thì ít ra mình cũng nâng đ ít nh t m t ng i.”

Tôi h i, “T công vi c đã làm, ông nhìn v con ng i, nhìn v cu c s ng nh th nào?”

“Tôi nghĩ ng i ta nhìn tôi nhi u h n là tôi nhìn ng i ta.” Ông tr l i.

T i sao?

Ông gi i thích, “Vì lúc tr i t n n, nh ng ng i g n tôi cũng là nh ng ng i nghèo l m, nh ng h giúp tôi, h s n sàng cho tôi ng n rau, c mì, s n sàng đ i cho tôi m y viên thu c l y con cá, l y tí g o. Thì đ y là nh ng ng i đã nhìn tôi. T cái nhìn c a nh ng ng i đó, đ a sang cho tôi m t cách nhìn đ i v i ng i khác. Tôi h c đ c ng i khác cách đ i x v i con ng i, và gi tôi cũng ch th c hi n vi c n i dài tình th ng đó thôi.”

Ngoài công vi c cung c p b a ăn cho ng i vô gia c , t 3 năm nay, sau khi ng i v thân yêu qua đ i, m i tu n ông còn đ n b nh vi n UCI đ làm thi n nguy n công vi c an i, đ ng viên tình th n, c u nguy n giúp cho nh ng b nh nhân cô đ c tìm đ c c ni m tin vào cu c s ng.

Ông Tuy n Nguy n (bìa ph i): “Số cho đi là đ i u quan tr ng.”

(Hình: Ng c Lan/Ng i Vi t)

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

“Tôi nhớ mãi câu của ông Winston Churchill, 'we make a living by what we get, but we make a life by what we give.' Và tôi tin rằng sống trên đời phải có mới tốt chút gì cho đi. Mới tốt chút đó chính là cái mình cần sống.”

“Sống cho đi là điều quan trọng.” Nguyễn Văn đàn ông có mái tóc trắng xóa, và nụ cười ấm áp nói, trong lúc đôi mắt của ông yêu thương đang hướng nhìn vào hàng người vô gia cư xếp hàng dài dọc đường phố nhộn nhịp giữa thành phố.

Gió chiều Tháng Năm thổi bay những cánh phượng tím rực rỡ về phía góc Civic Center, mang theo trong nó những nụ cười thân thiện lẫn hàm ơn của những người cho lẫn người nhận, những ân tình của cuộc đời, chắp cánh.
